

РЕШЕНИЕ

№ 1714

гр. Варна, 29.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 37 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Пламен Д. Караниколов

при участието на секретаря Т. Г. И.
като разгледа докладваното от Пламен Д. Караниколов Административно наказателно дело № 20233110204041 по описа за 2023 година
установи следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на "ДЕС И КО 1" ООД, ЕИК 200547128, представлявано от Ж. Д. Ж., чрез адвокат М. И., ВАК, против Наказателно постановление № 03 - 2300203/ 29.03.2023 г., издадено от Директор на Дирекция "Инспекция по труда" гр. Варна, с което на "ДЕС И КО 1" ООД, ЕИК 200547128 е наложено административно наказание "имуществена санкция" в размер на 2 000. 00 /две хиляди/ лева, на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда, за нарушение на за извършено нарушение на чл. 62, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/, вр. чл.1, ал.2 от КТ.

В жалбата бланкетно се сочи, че обжалваното наказателно постановление е незаконосъобразно, поради противоречие с материалния и процесуалния закон, като се моли за неговата отмяна.

В съдебно заседание, въззивната страна, редовно призована не се явява и не ангажира становище по делото.

Въззиваемата страна, редовно призована, в последното съдебно заседание се представлява от ю. к. Г. А., която оспорва жалбата и моли НП да бъде потвърдено. Претендира и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

С оглед събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

На 28.02.2022 г., св. К. Д. и св. Б. Д., двамата служители в Дирекция "Инспекция по труда" –гр. Варна извършили проверка в магазин за хранителни стоки "Нашия магазин", находящ се в гр.Варна, ул. *****.

Било установено, че лицето А. П. П., ЕГН ***** престира труд в полза на "ДЕС И КО 1" ООД, ЕИК 200547128 изпълнявайки трудови функции като "продавач-консултант", с определено работно време с начален час от 10:30 ч. и краен час 17:00 ч. и уговорено трудово възнаграждение в размер на 1 600.00 /хиляда и шестотин/ лв.

Същата нямала сключен писмен трудов договор с "ДЕС И КО 1" ООД, ЕИК 200547128 .

В хода на документалната проверка в ТД "Инспекция по труда" –гр. Варна сключен между въззивното дружество и лицето А. П. П. не бил представен.

На 17.03.2023 г. св. Б. Д. съставил срещу въззивника АУАН № 03 -

2300203/ 17.03.2023 г.. В акта св. Б. Д. посочил, че въззивникът е нарушил разпоредбата на чл. 62, ал. 1, вр. чл.1, ал.2 от КТ, тъй като на 28.02.2023 г. в качеството на работодател "ДЕС И КО 1" ООД, ЕИК 200547128 , представлявано от Ж. Д. Ж. в качеството му на управител на дружеството, допуснали лицето А. П. П., ЕГН ***** престира труд в полза на "ДЕС И КО 1" ООД, ЕИК 200547128 изпълнявайки трудови функции като "продавач-консултант", с определено работно време с начален час от 10:30 ч. и краен час 17:00 ч. и уговорено трудово възнаграждение в размер на 1 600.00 /хиляда и шестотин/ лв. , преди да е сключила в писмена форма трудов договор между страните .

АУАН бил предявен и връчен на упълномощено лице – И. К., която го подписала с отбелязване, че има възражения.

В законовия тридневен срок по чл. 44, ал. 1 ЗАНН, в Д"ИТ" - Варна не постъпили писмени възражения по съставения АУАН.

АНО изцяло възприел фактическите и правните констатации на актосъставителя и наложил на възз. дружество административно наказание "имуществена санкция" в размер на 2 000. 00 /две хиляди/ лв. на основание чл. 416, ал. 5 вр. чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда, за нарушение на за извършено нарушение на чл. 62, ал. 1 от КТ.

Като свидетели в хода на съдебното следствие показания даде св.Б. Д. (актосъставител), св.К. Д. които възпроизвеждат пред съда възприятията си от извършената проверка с нужната конкретика. Показанията на тези свидетели са последователни, логични и взаимнодопълващи се от една страна, а от друга кореспондират и с приложените по делото писмени доказателства, поради което и се кредитират от съда с доверие.

Съдът изцяло кредитира останалите писмените материали, съдържащи се в АНП, копие от Решение № 1360/20.10.2023 г. по Административно дело № 1080/2023 г. на Административен съд – Варна,

приобщени към доказателства по делото, тъй като същите са непротиворечиви по между си и кореспондират с установената по делото фактическа обстановка.

Описаната фактическа обстановка се установява чрез събраните и изготвени по реда на ЗАНН и НПК доказателства и доказателствени средства, а именно – от показанията на св. Д., св. Д., дадени в с. з., АУАН, идентификационна карта, декларация, обяснения, копие от Решение № 1360/20.10.2023 г. по Административно дело № 1080/2023 г. на Административен съд – Варна и от останалите писмени доказателства по делото.

Съдът, предвид становището на страните и императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му, обосноваността му и справедливостта на наложеното административно наказание, прави следните правни изводи:

Като основание за ангажиране на административно наказателната отговорност на жалбоподателя административно наказващият орган е посочил нарушени разпоредби на чл. 62, ал. 1 и чл. 1, ал. 2 от КТ. Съгласно разпоредбата на чл. 1, ал. 2 от КТ отношенията при предоставяне на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения, а съгласно разпоредбата на чл. 62, ал. 1 от КТ трудовият договор се сключва в писмена форма. Тези норми са императивни и следва да се изпълнят от лицата, явяващи се работодатели.

Въпросът за нарушаването на посочените разпоредби е свързан с въпроса за наличието на трудово правоотношение между работника или служителя и работодател.

Предметът на трудовото правоотношение включва предоставянето от физическо лице на работна сила, като съвкупност от физически усилия, професионални знания и практически умения за изпълнение на определеният

вид работа срещу трудово възнаграждение. Като условие, за да се приеме, че е налице престигане на труд, без да е сключен трудов договор преди постъпване на работа, за който законът преписва писмена форма за действителност, следва да съществува и съответно да е доказано по делото съдържанието на трудово правоотношение, а именно, че лицето предоставя работната си сила за изпълнение на даден вид работа при определен работен режим, заплащане и работно време.

В конкретния случай съдът намира, че събраните доказателства, обсъдени в тяхната съвкупност, не доказват по изискуемия несъмнен начин наличие на трудово правоотношение между дружеството "ДЕС И КО 1" ООД, ЕИК 200547128 и А. П. П., ЕГН ***** към 28.02.2023 г.

В случая изводът на наказващия орган е базиран единствено върху декларацията по чл. 402 от КТ, попълнена от А. П. П. Сама по себе си обаче тя не е достатъчна да обоснове извод за наличие на трудово правоотношение.

Посочената декларация представлява частен документ, който не се ползва с формална доказателствена сила обвързваща съда. "Декларацията, представлява предварително изготвена бланка, в която са посочени основните елементи от съдържанието на трудовото правоотношение. Т. е. самото попълване на подобна декларация вече навежда на трудово правоотношение, защото се попълват следните графи: "работя в предприятие", "на длъжност", "считано от". Има изрични точки за работно време, трудово възнаграждение, почивни дни, почивки в работния ден. Т. е. дори и при воля за добросъвестно попълване на декларацията от лица, които желаят да сътрудничат на проверяващите....., би имало за закономерен резултат попълване на всички графи в декларацията, вкл. тези, които носят белезите на трудовото правоотношение - работно място, име на длъжност, работно време, междуседмични почивки и почивки в рамките на работния ден, трудово възнаграждение" / Решение № 6202/19.10.2015 г. АС София град; Решение № 4636 от 27.04.2015 г. на ВАС по адм. д. № 15459/2014 г., VI о.).

Съгласно чл.405а. ал.1 КТ когато се установи, че работна сила се предоставя в нарушение на чл.1 ал.2 КТ, съществуването на трудовото

правоотношение се обявява с постановление, издадено от контролните органи на инспекцията по труда. В тези случаи съществуването на трудовото правоотношение може да се установява с всички доказателствени средства. В постановлението се определя началната дата на възникването на трудовото правоотношение. Съгласно чл.1 ал.2 КТ отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения.

В случая постановлението е издадено от служител /контролен орган/ на Дирекция „Инспекция по труда“-Варна, в предписаната от закона писмена форма и съдържа фактически и правни основания.

За да бъде обявено едно правоотношение за трудово, следва да е констатирано и установено по безспорен и категоричен начин, че лицето е полагало труд по трудово правоотношение, както и елементите на трудово правоотношение- работно място, уговорено трудово възнаграждение, работно време, длъжност, почивки, отпуски и др.

От съдържанието на нормата на чл. 405а ал. 1 от КТ и от израза „се предоставя“ следва, че Инспекцията по труда може да упражни правомощията си само при съществуващо в момента на проверката предоставяне на работна сила, т. е. към този момент следва да е налице изпълнение на трудови задължения от страна на работника на определено работно място, с определено работно време, трудово възнаграждение и др., или при наличие на всички елементи определящи правоотношението като трудово.

В случая по делото не се събраха доказателства от които по безспорен и категоричен начин да се направи обоснован извод, че се касае за предоставяне на работната сила в условията на продължителност, непрекъснатост и повторяемост за определен период от време, на определено място на работа, при определено работно време. Няма данни, нито доказателства за извършвана трудова дейност от А. П. преди датата на проверката. Не се установи и по безспорен и категоричен начин, че е извършвала трудова дейност в деня на проверката. Безспорно е, че в деня на проверката - 28.02.2023г., заинтересованата страна А. П. се е намирала на територията на процесния обект - магазин за хранителни стоки „Нашият магазин“ в гр. Варна, ул. „Блян“ №55, което не е достатъчно, за да се приеме,

че същата е извършвала работа, която изисква сключването на трудов договор в писмена форма. В доказателствена тежест на административния орган е да установи, че волята на страните е за сключване на трудов договор, което по аргумент от разпоредбата на чл. 405а ал. 1 КТ, може да се установява с всички доказателствени средства. В случая, за да издаде оспореният акт административният орган се е позовал единствено на попълнена от А. П. декларация, която по правния си характер съставлява частен свидетелстващ документ и макар да представлява допустимо в административното производство доказателство, съгласно чл. 402 ал. 1 т. 2 КТ, не притежава обвързваща административния орган и съда материална доказателствена сила, поради което не представлява доказателство, годно да обезпечи пълно доказване на характера на процесното правоотношение. Представената декларация е попълнена върху предварително изготвена бланка, в която се посочени основните елементи от съдържанието на трудово правоотношение и не представлява декларация в свободен текст. Волята си лицето, декларирало данните, заяви в съдебно заседание на 25.09.2023г., а именно, че в същия ден е нямала е уговорка да работи, не е давала документи и не се е договаряла за конкретни условия за работа, имала е интерес от работата и е била в обекта за да се запознае с условията, а впоследствие се е отказала. Установи се и че попълването на посочената декларация е станало с помощта на административния орган, видно не само от обяснението на П., но и от показанията на св. Д., който заяви, че „лицето е зададо няколко уточняващи въпроса, т.к. не е било сигурно дали е в активно трудово правоотношение". Предвид установеното, информацията, попълнена с чужда намеса, в представената декларация, не може да бъде приета, че отразява действителните отношения между заинтересованото лице и дружеството.

Установи се и че в хода на извършената проверка в обекта не е присъствал управителят на дружеството, нито упълномощено от него лице с права да наема работници по трудово правоотношение от негово име и в негова полза.

От събраните по делото доказателства не може да бъде направен еднозначен и обоснован извод както за съществуване на индивидуално

трудова правоотношение с характеризиращите го предмет и трудови задължения между А. П. и „ДЕС И КО 1" ООД, така и за воля на „ДЕС И КО 1" ООД за назначаване на същата на работа. Липсват доказателства, че тя се е явила в точно определено време и само в такова време на работа, че приключва трудовия си ден в точно определен час и т.н. Липсват и доказателства, че съществува йерархична подчиненост на А. П. от „ДЕС И КО 1" ООД, която е необходим и съществен елемент от индивидуално трудово правоотношение, в рамките на което се простира работна сила по смисъла на КТ. Предоставянето на работна сила може да стане единствено, когато лицето, което я предоставя, се постави в зависимост от лицето, което я получава, което намира израз в съществуването на конкретни трудови задължения за работника, каквито доказателства по делото не са ангажирани. При това не се установяват елементите на трудово правоотношение, регламентирани в чл. 66, ал. 1, т. 1 до т. 8 КТ включително.

Административният орган е бил длъжен да събере и други доказателства, в подкрепа на тезата, че А. П. действително е предоставяла работната си сила при условията на чл. 1 ал. 2 КТ, в т.ч. сведения по чл. 44 ал. 1 АПК от други работници или служители, относно съществуването на обявеното за такова трудово правоотношение. В случая в административното производство не са изследвани всички факти и обстоятелства от значение за случая и не са събрани, проверени и оценени всички необходими, относими и допустими доказателства за разкриване на обективната истина. С процесуалното си бездействие по отношение на фактите, които е следвало да бъдат установени, и за установяването на които е следвало да бъдат взети всички мерки и средства в съответствие със служебното начало в административното производство, контролният орган е допуснал съществено нарушение на административно производствените правила, водещо и до нарушение на материално правните разпоредби. Административният акт е издаден без да са изяснени действително относимите обстоятелства в нарушение на чл. 35 и чл. 36 АПК. Съобразно служебното начало, административният орган, осъществяващ контрола по трудовото законодателство, е следвало да събере всички необходими доказателства, за да изясни релевантните факти и обстоятелства, да извърши надлежна проверка и преценка и след това да издаде административен акт. След като не

са сторили това издателите на процесното постановление са допуснали съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в частност на чл. 35 и чл. 36 АПК. Посоченото нарушение е съществено, доколкото недопускането му е могло да повлияе върху съдържанието на акта и да доведе издателя му до изводи, различни от направените. То е довело и до неправилно приложение на материалния закон.

Не се установи между жалбоподателя и А. П. да е уговорено престиране на работна сила, не е налице предоставяне на работна сила в условията на продължителност, непрекъснатост и повторяемост на трудовите функции и задължения за определен период от време, в условията на йерархична подчиненост, при установен трудов ред и трудова дисциплина, при определено работно време, на определено работно място, с материали и средства на дружеството - работодател и при реално уговорено трудовото възнаграждение. Доказателства установяващи елементите на трудовото правоотношение не се събраха по делото.

С оглед на всичко изложено по-горе и като счете, че по делото липсват безспорни и категорични доказателства, които да установят че въззивното дружество е имало качеството на работодател спрямо лицето А. П. П. към 28.02.2023 год. съдът прецени, че атакуваното НП се явява издадено в нарушение на материалния закон и като такова следва да бъде отменено. С оглед горния извод съдът не дължи произнасяне по въпроса за наличието на основанията на чл. 28 от ЗАНН.

Относно искането на страните за присъждане на разноски.

Съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административно процесуалния кодекс.

Съдът се произнася по разноските сторени по делото, което

разглежда, когато страните са поискали това.

Разпоредбата на чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН предвижда, че в полза на учреждението или организацията, чийто орган е издал акта по чл. 58д, се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Нормата на чл. 143, ал. 1 от ЗАНН сочи, че когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. В разпоредбата на чл. 144 от АПК се сочи, че за неуредените в този дял въпроси се прилага Гражданският процесуален кодекс.

В настоящия случай АНО е бил представляван от надлежно упълномощен процесуален представител, който обаче не е поискал присъждане на юрисконсултско възнаграждение, тъй като не се е явил в последното по делото заседание. Съдът, обаче е констатирал, че са налице основания за цялостна отмяна на НП. Поради което предвид изхода на спора, по арг. на противното на чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК, присъждане на юрисконсултско възнаграждение по настоящото дело принципно не се дължи.

Съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 2 от ЗАНН ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата.

В контекста на приложението на цитираните по-горе разпоредби към конкретния казус, съдът намира, че следва да уважи претенцията на

процесуалния представител на въззивника за заплащане на съдебни разноси съставляващи адвокатско възнаграждение в пълен размер, като не следва да се обсъжда въпросът за тяхната прекомерност, тъй като липсва възражение от насрещната страна. От съдържанието на приложения по делото пълномощно, се установява, че жалбоподателят е възложил на адв. С. оказването на правна защита и съдействие, изразяващи се в процесуално представителство пред съда по обжалване на процесното НП. Видно от съдържанието на договора за правна защита и съдействие уговореното адвокатско възнаграждение е в размер на 500 лева и същото е заплатено в брой т. е. разходът е направен съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. по дело № 6/2012 г. на ОСГТК на Върховния касационен съд. От друга страна съгласно чл. 78, ал. 5 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно, съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. В случая възражение за прекомерност не е направено от процесуалния представител на Д"ИТ" - Варна.

Поради това и Дирекция "Инспекция по труда"- Варна следва да заплати на възз. „ДЕС И КО 1"ООД, седалище и адрес на управление- гр.Провадия, ул."Опълченска" №7, ет. 1, ЕИК 200547128 сумата от 500, 00 лв, представляваща съдебни разноси по настоящото АНД.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал. 3, т. 1 и т. 2 вр. чл. 63, ал. 2, т. 1 вр. 1 и чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 03 - 2300203/ 29.03.2023 г.,

издадено от Директор на Дирекция "Инспекция по труда" гр. Варна , с което на "ДЕС И КО 1" ООД, ЕИК 200547128 е наложено административно наказание "имуществена санкция" в размер на 2 000. 00 /две хиляди/ лева, на основание чл. 416, ал. 5 вр. чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда, за извършено нарушение на чл. 62, ал. 1, вр. ал.1, т.2 от Кодекса на труда, като НЕОСНОВАТЕЛНО.

ОСЪЖДА Дирекция „Инспекция по труда" - Варна да заплати на „ДЕС И КО 1"ООД, седалище и адрес на управление- гр.Провадия, ул."Опълченска" №7, ет. 1, ЕИК 200547128, представлявано от управителя Ж. Д. Ж. сумата от 500.00 /петстотин/ лева, представляваща направените по делото разноси по АНД № 4041/2023 г. по описа на Районен съд – Варна.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд- Варна в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че решението и мотивите са изготвени.

Съдия при Районен съд – Варна: _____